

Не вірте, що ви людина звичайна,
Неправда!
Є могутніші й сильніші?
Так.
Є розумніші і добріші?
Напевне.
І все-таки
Не вірте,
Що ви людина звичайна.
Ви не літали на Місяць
І не спускалися на дно океанів,
Не розщепляли атом
І не відкривали Америку,
Не побили рекордів
І не плавали на суденці «Ра»,
Не були кінозіркою,
Не ходили в геніях, кумирах і класиках,
Ну й що?
Про вас не писали газети,
Не повідомляли по радію,
Вас не показували в телехроніці,
Не згадують в енциклопедіях, —
Вас згадують хіба що кілька сусідів,
Родичів, друзів, знайомих, —
І все-таки,
І все-таки не вірте,
Що ви людина звичайна.
Згадайте,
Як вас чекали під весняними зорями
В якомусь гайочку чи скверику,
На березі моря
Чи в калиновій кладці, —
Чекали, хвилюючись,
Чекали,
Поправляючи в косах банти
Чи загорнуті в целофан квіти,
Чекали саме вас,
Одного
(Єдину)
В СВІТІ.
І не треба,
Ніколи не треба думати,
Що ви людина звичайна.
Запитайте

Свою
(Свого)
Кохану
(Коханого),
Сина,
Дочку,
Друга,
Брата,
Батька,
Матір, нарешті,
І ви зрозумієте,
Відчуєте,
Переконаєтесь:
Серед мільйонів і мільйонів людей
Ви — неповторна,
Єдина і незамінна людина
В світі.
